

Furnica

Alecu Donici

O furnică
De soi mică,

Iar de inimă prea mare,
Adusese furnicarul într-o nespusă mirare,
Căci, precum al ei istoric lumea au încredințat,
Ea purta grăunțe întregi de orzul cel mai mășcat.

Era înc-acea furnică
Și la războaie voinică:
Unde viermișor vedea,
Se repezea și-l prindea.

Chiar paingul cu atâtea săbii, coase, înarmat,
Al ei ac de biruință într-o vreme au cercat.
Dar furnica, ca și omul, cu dorinți nesățioase,
De-a furnicarului slavă prea curând se dezgustase.

- La târg - zise ea odată -
Mă duc lumea să mă vadă
Și oamenii să se miere
De vestita mea putere.
Și așa, prea îngâmfată,

Într-un mare car de fân ea s-au cățărat îndată;
Au ajuns la târg, dar ah! ce cumplită lovitură

Mândriei sale văzură.
Căci nici unul dintre oameni la furnică nu căta,
Când puterea să-și arăte, ea minunt nu înceta
Și, cu toată-a ei silință, bețișori de fân trăgea

Sau vreo muscă nătăraucă prinzând, iute împungea.
Dar în sfârșit obosită de zadarnice cercări,
Câinelui de lângă car, au zis: „Dragă, nu te mieri

De-a oamenilor prostie?
Vezi-i cum nici nu se uită, orbi sunt pentru fapte mari;
Fieșcare cu a sale: când la noi în furnicari

Toată furnica mă știe.”

Sunt și oameni ce visează

POEZII ONLINE

Că universul întreg de dânșii se minunează;
Dar în furnicarul său, ei numai cât figurează.